

Mit ünneplünk augusztus 6-án?

A kérdésre a járatosabbak azonnal rávágthatják: Urunk színeváltozását. A válasz helyes, de még mindig nyitott marad a kérdés, valójában mit is ünnepeplünk ezen a napon. A Szentírásból ismert üdvösségtörténeti eseményt Jézus életéből, amikor maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, fölment velük egy hegyre, színében elváltozott, ragyogott, Mózással és Illéssel társalgott; az Atya szózatában fiának vallotta, a megszeppent tanítványoknak pedig a Fiú hallgatást parancsolt (vö. Mt 17,1–9; Mk 9,2–9; Lk 9,28–36). Keleten egészen ősi ünnep a színeváltozás, nyugaton is régóta ünneplik, de csak III. Kallixtusz pápa tette a világegyház részére egységesen kötelezővé megtartását 1457-ben, a törökök fölött aratott nándorfehérvári diadal emlékére.

Az ünnep teológiai jelentésének keresésében maguk a liturgikus szövegek igazítanak el bennünket a legszakavatottabb módon. Az evangélium történetét foglalja össze mozaikidézett formájában a kezdőének, az introitus. A kollekta (kezdő- vagy gyűjtőimádság) első felében ugyancsak utal az evangé-

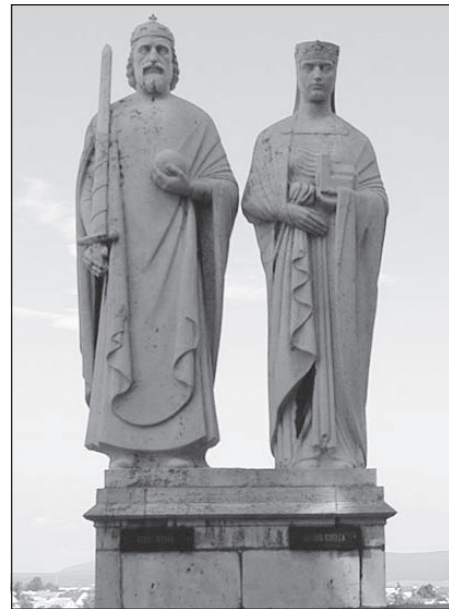
liumban leírtakra. Itt azonban már a színeváltozás értelmét, célját is megfogalmazza az imádság. Első helyen a hit megerősítése áll. Megerősíti vele Isten hitünk titkait (szakramentumait), vagyis hitünket. Növekszik ugyanakkor reményünk is abban, hogy Isten fogadott fiakká és társörökösökké tesz bennünket a Fiú kedvéért, akinek szavára mi engedelmesen hallgatunk, ahogyan ezt az Atya kérte tőlünk.

A prefáció még konkrétabb magyarázatot ad az ünnep jelentőségéről: szintén megemlékezik a feltárló dicsőségről, a fénybe öltöztetett testről, de a kereszt botránnyáról is beszél. Az elővételezett bepillantás Isten örök dicsőségébe azt szolgálta, hogy a tanítványokat a kereszt botránnyától, vagyis a látszólagos kudarc miatti kétségbeeséstől megóvja. Az ünnep teológiai mondanivalóját újabb szálon fűzi tovább a prefáció, amikor a végidőről beszél már: ahogyan most az Egyház feje isteni dicsőségben ragyogott, úgy fog majd egyszer az egész test, vagyis az Egyház minden tagja ragyogni. Ez pedig csak a beteljesedés idején (az eszkatonban) történik majd meg.

Az ünnep tartalma a liturgikus szövegek segítségével itt áll hát előttünk. Megemlékezik az üdvösségtörténet eseményéről, annak az apostolok életében betöltött szerepét magyarázza a prefációban (óvás a kereszt botránnyától), valamint a mi életünkkel való kapcsolatát is megvilágítja. A mi hitünk is erősödik, a Fiú hallgatása által pedig mi magunk is előrehaladunk a fogadott fiúvá válás útján mindaddig, amíg majd a rajtunk is feltündöklök az egész Egyházat betöltő Színeváltozás hegyi fényesség.

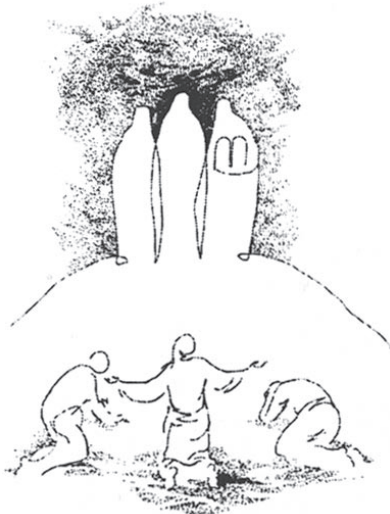
Füzes Ádám

(Új Ember; 2003. augusztus)

Tóth Sándor Szent István-ének

– Szentséged híre szép virág –
Új század ajtaját nyitod
jobboddal Szent Király,
szentséged híre szép virág
erények alkonyán.
Ki voltál nemzet atyja te,
hazának büszkeség,
ma is csak oltalom lehetsz,
világló, messze-fény.
Szövétnekét a gyors idő
sietve égeti,
ki lesz tovább adója majd,
ha lángja perzseli?
A jó, a szent szerelme is
izzó, fehér sugár,
de nem fogyasztja híveit,
erős szívekre vár.
Maradj nekünk a bölcs erő,
választott, Szent Király,
szövétnek, mely pusztákon is
oszlop-szilárdan áll.
A romlás nem ronthatja meg
törvényed érc-szavát,
az esküvést a nemzetért
mely mélységből kiált.

Illusztráció: Simon András

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

A pillanat kegyelme címmel május 27-én Pilinszky János halálának huszonötödik évfordulóján tárlat nyílt a Petőfi Irodalmi Múzeumban a költő saját fotóiból és a róla készített portrékról. Jelen voltak a megemlékezésen a költő barátai, közös ismerősei, többek között Jelenits István piarista irodalomtudós, Törőcsik Mari és Kocsis Zoltán.

Ki volt hát ez a különös költő, esszé- és drámaíró, akit méltán neveztek „az evangélium esztétájának”?

1921-ben született, és sok lelki útvesztőn át jutott el a végső célig: a végtelen szeretet fókuszáig.

Valami különös párhuzamot érzek II. János Pál pápa és Pilinszky művészi pályája között. Mindketten azonos korban indultak, éltek át a történelem tragikus korszakait, s találtak el – bár más úton – a lényegig. A pápa mindig mélységesen hitte Istennek emberléptekkel nehezen megközelíthető mindenhatóságát, az öröklét mérhetetlen határtalanságát: a végső célt. Pilinszky viszont nyugtalanul kereste, kutatta a pillanat kegyelmét.

Jelenits szerint: „Pilinszky a Szent Ágoston-i vallomás irodalmát művelte. Minden írása vallomás, gyónás, s az olvasót is arra készíti, hogy legyen őszinte önmagához, és nézzen szembe az emberi lét végső kérdéseivel.”

Valóban, a költő – miként Szent Ágoston – lelkileg is messzi útról érkezett. A háborús években elhagyta hazáját. Iszonyatos emlékeiről így nyilatkozott: „A háborúban valamilyen otthontalanná váltunk. Maga a közös tragédia lett egyetemes otthonunk.”

Hazatérve hosszú bujdosásából, itthon egészen másféle, erőszakosan ránk testált nyelvezetet, idegen filozófiát talált. Ebben az időben nemzetünk jobbik része is csak botorkált, helyét kereste. Ezt az otthontalanságérzést fejezi ki Apokrif című versfüzérében.

„Haza akartam, hazajutni végül,
ahogy megjött ő is a Bibliában.

[...]

Csak most az egyszer szólhatnék veled,

[...]

Szavaidat, az emberi beszédet én nem beszélem.

[...]

Hazátlanabb az én szavam a szónál!
Nincs is szavam.”

A hazatérő Pilinszky nehezen, de végre megtalálta a világ nagy, egyetemes szótárának, az evangéliumnak és a passiónak nyelvét.

Az antifasiszta költők közé sorolt Pilinszky az átélt történelmi időkben felismerte a feltárló igazságot: a világ, a történelem terheit a szegények, a szenvedők hordozzák. Sorsuk a szenvedő Krisztus sorsa. Ez a felismerés vezette el két testvérversének megírásához:

Ravensbrücki passió

Kilép a többiek közül,
megáll a kockacsendben,
mint vetített kép hunyorog
rabruha és fegyencfej.

Félelmetesen maga van,
a pórusait látni,

mindene olyan óriási
mindene oly parányi.
És nincs tovább. A többi már,
a többi annyi volt csak,
elfelejtett kiáltani
mielőtt földre roskadt.

A vers címével sejteti a költő, hogy a kivégzett ismeretlen lágerlakó végső óráinak félelmetes magánya mintegy a megfeszített Krisztus áldozatának ismétlődése.

Harmadnapon

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek.
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszünhetett dobogni szíve –
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.

„A vers a húsvét örömét hirdeti a ravensbrücki tragédia nyomán. A általában Jézussal azonosuló fogoly számára Jézus feltámadása elővételezi az övét is” (Jelenits).

Pilinszky őszintén vállalta a vándorló emberiség közös sorsát. Ő is megismerte, megszenvedte a rosszat, a bűnt. Hagyta, hogy verseit olvasva gondolkodjunk el Istenről, az emberi lét sötéttségéről és világosságáról. Arra tanít, hogy a rosszat is úgy kell feldolgoznunk, hogy jó irányba hasson.

Így vetette papírra évtizedekig az Új Ember szerkesztőségi munkatársaként tanulmányait, esszéit. Ezekben, éppúgy, mint verseiben az élet nagy kérdései feletti töprengéseit fejezi ki őszinte egyszerűséggel, alázattal, igazságszeretettel.

Metronóm című versében így üzen:

„Mérd az időt,
de ne a mi időnket,
a szálkák mozdulatlan jelenét,
[...]
ösvények és tisztások csöndjét,
a töredék foglatában
az Atyaisten ígértét.”

Ezt mondja másutt:

„Milyen felemás érzések közt élünk,
milyen sokféle vonzások között,
pedig zuhanunk, mint a kő
egyenesen és egyértelműen.
[...]
és milyen
későn látjuk meg a világ
örökös térdreoskadását.”

Kérdései:

„Hol járunk már az éden fáitól!
Világunk büszke madarának
csőrében porladunk.

Hullám befagy,
lűktetés, csobogás eláll,
meghasadnak az evidenciák.

Akárhonnán,
érkezhet mondat
akárhonnán?”

Panaszai:

„Elevenen a csillagok alá,
az éjszakák sarában eltemetve,
hallod a némaságot?
[...]
Eljut hozzád a panaszom?
Hiába ostromollak?
[...]
Számíthatok rád, Istenem?
Úgy vágyom közeledre”

Bizonyára a versidézetek gyötrődő,
kétkedő sorait olvasva mindennap-
jaink szürkeségében, nehézségében
magunkra ismerünk, és botladozása-
inkban utat is mutatnak számunkra.

A fasizmus, kommunizmus egy-
mást váltó rettenetében szeretetre
vágott, s jólesően lelt rá a rokon lel-
kekre.

Találkozások

Hányféle találkozás, Istenem,
együttlét, különválás, búcsuzás!
Hullám hullámmal, virág a virágtól
szélcsendben, szélben
mozdulva, mozdulatlanul
hány és hányféle színeváltozás,

a múlandó s a múlhatatlan
hányféle helycseréje!

Mennyi szelídség, mennyi szép-
ségre és melegségre vágyás csendül ki
ellentétes képeiből, hasonlataiból, al-
literációiból! Aztán lemondóan csak
ennyit ír:

„Az ember itt kevés a szeretetre.
Elég, ha hálás legbelül
ezért-azért, egyszóval mindenért.”

Hitt abban, hogy egyszer majd be-
következik a szeretet gravitációja. És
bár az övé is az elszegényedés, a re-
ménytelenség, a félelmek kora volt,
mégis így biztat:

„Most még egyre nő a távolság
lélektől lélekig. De egyszer majd be-
következik az egymásra találás a sze-
retetben. Majd a szeretet lesz a mű-
vészet legfőbb tárgya az evangélium
erejével.” De addig az élet utáni örök-
lét titkáról így ír Mielőtt című versé-
ben:

„A jövőről nem sokat tudok,
de a végítéletet magam előtt látom.
Az a nap, az az óra
mezítelenségünk fölmagasztalása
lesz.
[...]
Az Atya, mint egy szálkát
visszaveszi a keresztet”

A vers két utolsó sora szinte Szent
Pál szeretethimnuszának csodálatos
gondolataival zárul: „ma még csak
tükörben, homályosan látunk, akkor
majd színről színre. Addig megmarad
a hit, remény, szeretet, ez a három, de
köztük legnagyobb a szeretet.”

Vasadi Péter így összegzi a költő
jelentőségét: „A modern idők egyik
legnagyobb hatású művét hozta létre.
Verseit, prózáit az evangélium függe-
lékének tartom, aminél nagyobb juta-
lom, rang írástudónak a földön nem
adatott.”

Pilinszky szerény válasza: „nem az
a fontos, amit én írok, hanem ami ál-
talam íródik.”

Kitekintő

A „Szent Miklós” a Balatonon

Balatonlellén felavatták a Balaton leg-
nagyobb személyszállító hajóját, a
Szent Miklós motoros személyhajót.
Ünnepi köszöntőt mondott Dr. Horváth
Gyula vezérigazgató és Simon Károly.
A hajót avatta és keresztelte: Dr. Kovács
Árpád, az ÁSZ elnöke, felszentelte Dr.
Korzenszky Richárd OSB tihanyi per-
jel. Az avatáson részt vett Kuti Csaba, a
veszprém megyei közgyűlés elnöke is.

Megalakult a Veszprém Megyei Mi- nőségi Klub

A Veszprém Megyei Kereskedelmi és
Iparkamara égisze alatt működő Minő-
ség Kör vezetőségének kezdeményezé-
sére a minőség szemlélet iránt elköte-
lezett 21 szervezet, ill. magánszemély
május 17-én Herenden megalakította
a Veszprém Megyei Minőségi Klubot.
Dr. Simon Attila vezérigazgató köszön-
tötte a résztvevőket, majd Rózsa And-
rás minőségügyi igazgató bemutatta a
gyár minőségirányításának fejlődését,
a „herendi minőség” kialakulásának
folyamatát és gyakorlatát, végezetül a
jelenlevők gyárlátogatáson vettek részt.
Az alakuló ülésen Csima György térsé-
gi referens képviselte Önkormányza-
tunkat.

Átadások, rendezvények Balácán

Egész napos rendezvényt követően,
délután ünnepélyes keretek között ad-
ták át Balácán a III. számú rekonstruált
épületet, amelynek avatásán megnyitó-
beszédet mondott Kuti Csaba, a megyei
közgyűlés elnöke. Az épület a római
kori villagazdaság fogadó részlegének
és közművelődési helyszínének sze-
repét fogja betölteni. Az épületet és a
mellette felállított rekonstruált római
napórát – Raffay Béla szobrászművész
alkotását – Pál Béla turisztikai állam-
titkár adta át a nagyközönségnek. Az
épületben megnyílt egy, a spilimbergói
mozaikiskolából érkezett mozaikkiál-
lítás is, amelyhez a Pordenone megyé-
ből érkezett delegáció vezetője, Renzo
Francesconi, a közgyűlés turisztikai,
EU- és mezőgazdasági képviselője
mondott megnyitóbeszédet.

N. E.

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Egy-két héttel ezelőtt még bátran idézhettem volna Babits Mihály Esős nyár című költeményéből e cikk indításához az alábbi sorokat:

„Micsoda nyár! Talán kezdődik már az ősz.

Korán vénül az év,
mint csüggedt férfi, kit korai gond redőz...

A házeresz csövén
könny ül, s a kerti sok kisírt szemű virág
úgy néz föl a csigás
fűből, mint akiket nem enyhít semmi más,
csupán a zokogás.”

De lám, szerencsések van, a szünidő első napjaira a – remélem, szép, derekas munkátookról árulkodó – bizonyítvány mellé megérkezett az igazi, verőfényes, ragyogó nyáridő is! Persze, ki tudja, meddig tart, lehet, hogy mire ezt a számot olvassátok, már újra beborul az ég... Ez még nem kell, hogy a kedveteket szegje! Tudom, milyen nagy várakozással, vágyakozással néztek a szünidő elébe, s mennyi izgalmas, kalandos tervet szőttök már jó előre a fejetekben! Esik vagy fúj, vagy hétágra süt a nap, mindegy, így is, úgy is felejtetetlen lehet a vakáció. Ez csak rajtatok múlik. Ahogy visszatekintek az eddigi életemre, szinte csupa emlékezetes nyarat éltem meg, nem mondhatnám Weöres Sándorral, hogy „egyik nyár, akár a másik”... Kisgyermekkoromból hosszú-hosszú, vidám, végigjátszott, végigkirándult, ezer élményt tartogató szünetekre emlékszem, amikor pedig nagyobbacska lettem, néha már olyan nehezen akart elmúlni az augusztus, mert alig vártam, hogy újra találkozhasam az osztálytársakkal. Vannak olyan nyarak is, amelyek küzdelmesek, amikor az időt arra kell használnunk, hogy erőt gyűjtsünk, felkészüljünk a ránk váró feladatokra, ilyen is jutott bőven, de

akadnak olyanok is, amikor az ember a jól végzett munka örömeivel pihenhet, s lezárva egy korszakot az életében, izgalommal telve tekinthet az új, eljövendő évek felé. Számomra ilyen volt például a tizenkilencedik nyár, amikor érettségi után felvettek az egyetemre, s tudtam, hogy hamarosan kinyílik előttem az a birodalom, amely mindig annyira vonzott, vagy a huszonötödik, amikor kezembe kaptam a diplomámat, annak a zálogát, hogy végre én is taníthatok. Ezek voltak életem legszabadabb nyarai: elbúcsúzni, hosszú évek munkájára pontot tenni, és egy új fejezetet nyitni, ahogy mondják „tisztá lappal”, szabad lélekkel. Talán jó néhányan közületek most épp ilyen állomáshoz értek az általános vagy a középiskola után. Kívánom nektek, hogy ismerjétek és izleljétek meg ezt a fajta szabadságot is, ne csak azt, amit a mai világ olyan olcsón kínál lépten-nyomon, s amire inkább a szabadosság kifejezés illene! Meggyőződése, hogy ez az igazi szabadság, és nem az, amikor bármit megteszek, bármilyen képtelenséget, csak mert azt hiszem, hogy megtehetem.

Mi, felnőttek néha úgy érezzük, hogy csak úgy röpülnek velünk a hónapok, az évek, nekünk már minden nyár őszbe fordulásától összeszorul egy kicsit a szívünk. Mi már értjük, miről is szól Jankovich Ferenc Elégia című verse:

„Mi az, ha egy nyár elvonul?
Egy-két homlok elborul,
egy-két szájból elszáll az illat,
egy-két szemben kigyúl a fényes csillag
és lehull...”

Mi az ha egy nyár elvonul?
Nekem kinyíl a holt virág is otthonul,
mert ifjú vagyok irgalmatlanul,
úgy dobálódzok a nyarakkal,
mint pénzével az úr.

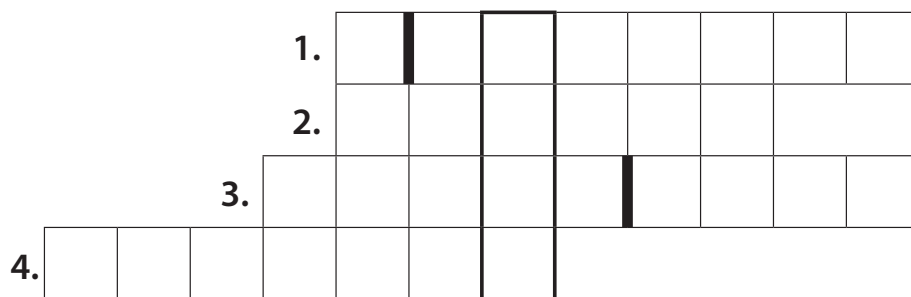
Legénykedem... Hanem ha majd fejem fölé fordul a nyár s alatta egy lélegzetre viharverő mellem megáll,

perzselő verseim delén
lehúnyom káprázó szemem:
én írtam e sorokat? –
megkérdezem...”

Ti még valóban „legénykedhettek”, de azért ne „dobálódzatok a nyarakkal”! Bánjatok okosan, takarékos, jó gazdaként a rátok bízott idővel! Jusson belőle munkára – de ne csak a pénzért végzettre! Pótoljátok az elmaradt feladatokat, nézzetek utána a régen halogatott dolgoknak, segítsetek be többet a ház körüli teendőkhöz, hogy több ideje maradjon szüleiteknek veletek játszani, beszélgetni, kirándulni! Jusson a szünidőből pihenésre is – de ne semmittevésre, lustálkodásra, hanem értelmes kapcsolódásra: olvasásra, kiállításokra, színházra, koncertre! Szakítsatok időt sportra, testmozgásra – de ne meg gondolatlan kalandokra, ne a magatok és mások életének, testi épségének veszélyeztetésére! A szabadidőt töltsétek valóban felszabadultan, vidáman – de ne úgy, hogy felrúgva minden szabályt, fittyet hányva minden intelemnek „el-szabaduljon a pokol”! Ne hagyjátok ki nyáron sem a vasárnapi miséket, utazásaitok során térjete be a városok, falvak templomaiba – akár külföldön járva is – s mindennap maradjon időtök a jó cselekedetre, az imádságra!

Erre július és augusztus hónapban bőven találtok a katolikus kalendáriumban alkalmat: szentek emléknapjait, melyekről érdemes megemlékezni, sőt olyan nagy ünnepeket is, amikor kötelező templomba menni. Három Mária-napunk esik a nyári időszakra: az első, július 2-án a XVII. században még parancsolt egyházi ünnepként számon tartott Sárlos Boldogasszony napja, ami az áldott állapotban lévő Szűzanya ünnepe. A várandós Mária látogatást tett Erzsébetnél, aki Keresztelő Szent János hordta a szíve alatt, ezt a megható eseményt örökíti meg az „Üdvöz légy, Mária...” kezdetű imádságunk is. Nem véletlen, hogy a néphagyományban a két gyermekét váró anya találkozásának napja – a termékenység szimbólumaként – az aratás kezdetét jelölte, s innen ered az ünnep „sarlós” elnevezése. Sárlos Boldogasszonyhoz a szegényeken

kívül elsősorban a várandós anyák fohászokdtak. Július 16-án a Szent Bertold által alapított női szerzetesrend tagjainak ünnepe, Karmel hegyi vagy Skapulárés Boldogasszony napja van, amikor az ájtatosságra összegyűlő hívek a családjukért, hazájukért, az asszonyok gyermekeikért imádkoznak. Augusztus 15-én Szűz Mária mennybevételére emlékezünk, Szűz Mária volt az egyetlen halandó, aki testével és lelkével együtt vétetett fel a mennybe. Ez a nap jelentős szerepet kapott a magyar néphitben is: a Mária-kegyhelyeken búcsúkat tartottak, virággal ékesített ravatal vagy sír mellett virrasztottak az ország különböző vidékein Nagyboldogasszony tiszteletére az asszonyok. Nagyboldogasszony napja kötelező ünnep, ha ilyenkor elmentek a templomba, szebbnél szebb énekeket hallhattok, melyekben a Szűzanya közbenjárásáért folyamodunk. Ilyen például a „Boldogasszony anyánk...” kezdetű is, mely sokáig himnuszként is szolgált Magyarországon. Szűz Máriához fordult első, államalapító királyunk, Szent István is, amikor méltó utód nélkül maradván a Szűzanya lába elé helyezte a koronát, s az ő oltalmába ajánlotta hazánkat, majd 1038. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony napján meghalt. István királyt már a nép szentként kezdte tisztelni, még mielőtt 1083-ban VII. Gergely pápa szentté avatta. A szent király „teste felemeltetésének” napja szintén parancsolt egyházi ünnepünk. Jeles napok még a szünetidőben július 11-e, az olaszországi származású, rendalapító Szent Benedek napja, vagy a néphagyomány szerint viharokat, villámlásokat hozó Illés prófétáé (július 20-a), aki, miután számtalan csodás cselekedetet vitt véghez, és eredményesen harcolt az izraeliták bálványimádó elhajlásai ellen, tüzes szekéren szállt fel az égbe. Július 22-én állít emléket az egyház a bűnbánatáról és megtéréséről híres Mária Magdolnának, s a nép úgy tartja, hogy ezen a napon általában esik az eső, mert Magdolna siratja a bűneit. Spanyolország védőszentjeként tiszteljük Jézus kedves tanítványát, Szent Jakabot, aki Krisztus mennybemenetele után San Jago di Compostelában hirdette mestere tanításait. A vértanúhalált halt szentről

neveztek el a Compostelába vezető híres zarándokutat, s emléknapiját július 25-én tartjuk. Augusztus 10-én a II. században élt, hitéért mártírhalált halt főpapra, Szent Lőrinc-re, augusztus 24-én pedig Szent Bertalanra emlékezünk. Ez utóbbi időpontot a néphagyomány már az ősz kezdetének tekinti, s száraz vagy esős őszre jósolnak a Bertalan-napi időjárásból.

De ettől még korai lenne elszomrodnotok, két teljes hónapotok van a vakációból – ezalatt talán lesz időtök megfejteni az alábbi rejtvényt is, és esetleg még többen kaptok kedvet rajzolni nekünk.

Rejtvényt

Óvodásoknak, kisiskolásoknak:

1. Rajzoljátok le a bűnbánó Mária Magdolnát, amint illatos olajjal megkeni Jézus lábát! Írjátok vagy rajzoljátok le nekünk egy olyan történetet, amikor ti is megbántatok valamilyen rosszcselekedeteket, és bocsánatot kértetek valakitől!

2. Rajzoljátok le Szent István királyt,

amint felajánlja a magyar koronát a Szűzanyának!

Nagyobbacsákknak:

A rejtvényt függőleges oszlopában a magyar katolikus asszonyok kiváltságos szentjének nevét olvashatjátok, akihez a meddő, a terhes, a különböző női betegségekben szenvedő nők egyaránt fohászokdtak, s aki Krisztus nagyanyja volt. Emléknapiját július 26-án ünnepeljük.

1. Mivel törölgette meg Jézus lábát Mária Magdolna?

2. Mi a neve a Szent Benedek által alapított szerzetesrendnek?

3. Mi a leghíresebb Szent István-erelye neve?

4. Hogy hívták Szent István király feleségét?

A megfejtéseket nevetekkel és címetekkel ellátva vigyétek be a sekrestyébe! Várjuk nyári élményeitekről készült rajzaitokat, fotóitokat, élménybeszámolóitokat is! Szép nyarat kívánok mindnyájatoknak!

Péti Mária

Felhívás

Szeptembertől az ovismisék után szeretnénk beindítani a **Regina Gyermekklubot**. A klubfoglalkozások ideje alatt egy kis szörppel vagy teával és vajás kenyérrel szeretnénk a kisgyermekeket megvendéglenni. Mindezek előkészítése, tálalása és a konyha rendbetétele az agapé után már meghaladja egy kisgyermekes házaspár képességeit. Ebben számítok egyelőre ismeretlenül Önökre, Rátok, a plébániánkhoz tartozó hívekre. Ha sokan vállalják ezt a kb. 2 órás szolgálatot (szombati napon 17–19 között, szeptember–május), az is előfordulhat, hogy 1 ajánlkozóra csak egy szombat jut... Így legyen!

Jelentkezni lehet a sekrestyében,

illetve az ovismise@freemail.hu e-mail címen.

Megköszönve nagylelkű segítségüket, imádságos szeretettel:

Tátrai Radics Rita

„Dicsőítsétek meg Istent lelketekben és testetekben egyaránt!” (Hesychius)

Napközis tábor a Regina Mundi Plébánián

Az idei nyáron második alkalommal, június 19. és 23. között került megrendezésre a napközis hittanos tábor. Gyula atyának köszönhetően a plébánián igazi „otthonra” talált kis csapatunk, amelynek legfiatalabb tagja 7, a legidősebb 16 éves volt.

A szervezők: Burján Adrienn, Lovasi Bernadett, Vasi István és Barnai Brigitta nővér igyekeztek a résztvevők számára élményekben gazdaggá tenni ezt a hetet.

Jó volt látni és érezni, hogy a napok elteltével hogyan kovácsolódunk közösséggé. Ezt segítették a programjaink is, melyek között volt sportnap, gyalogtúra Balácapusztára és Veszprémfajszra, sok játék – ezek a fizikai erőnket tették próbára. A kézműves foglalkozáson és a mesedélelőttön fantáziánkat és kreativitásunkat vehettük latba. Lelki és szellemi felüdülést jelentett a balácai római kori villa, Veszprémben „Népi vallásosság emlékei” címmel egy kiállítás, valamint a Laczkó Dezső Múzeumban szintén egy kiállítás és a bakonyi tájház megtekintése. Mindannyiunk számára felejthetetlen marad a bakonybéli zárandoklat, ahol Klári néni vezetésével megismertük a Szent Mauríciusz-templom és -monostor történetét, Domonkos atya pedig a gyertyakészítés és a gyógynövény-

termesztés rejtelseibe avatott be bennünket.

A hét elteltével reflektáltunk a közösen eltöltött napokról. Zárásképpen a résztvevők ezen gondolataiból szeretnék idézni:

„Nekem nagyon tetszett ez a hittanos tábor, mert érdekes, szórakoztató programok voltak, élményekkel tele.”

„...szeretek minden évben itt lenni.”

„Jó volt együtt lenni.”

„Nekem nagyon tetszett a tábor,

főleg a csoportos munkák és a hittanos múzeum.”

„...nagyon izgalmas volt, amikor megmutatták, hogy hogyan készül a gyertya.”

„...tetszett a veszprémfajszai kirándulás (habár egy kicsit fárasztó is volt, de élveztem); és a mesefeldolgozás, jó volt rá készülni.”

„Az is jó, hogy több emberrel megismerkedhettem, mert különben egy másik suliból nem biztos, hogy lenne barátom.”

Brigitta nővér CJ

Úrnapja Krakóban

Az út két oldalán állók látják, amint kicsiny gyermekek fehér ruhába öltözve, kosárákkal a karjukon, apácák vezetésével virágszirmokat szórnak az útra. Őket kék ruhás Mária-lányok követik, akik olykor hátra-hát-rafordulva pukedliznek egyet, jelezve, hogy a menet végén jó az ünnepelt, az Úr, a Vőlegény, aki az Eucharisztiaiban nekünk adta magát. Népviseletbe öltözött asszonyok és férfiak sora következik, majd a szemináriumok és cserkészcsapatok képviselői vonulnak. Utánuk férfi és női szerzetesi közösségek, karitászcsoportok, civil szervezetek, sőt a hadsereg egy egysége menetel. A mintegy kétszáz méter hosszan elnyúló menet végén végre feltűnik a világi papok sora, mögöttük az ünnepelt házához, a szentségtartóhoz hozó bíboros érsek, Stanisław Dziwisz. Így néz ki az egykori lengyel főváros, Krakó úrnapi körmenete. Baj volna, ha ez a színpompás körmenet nem imádsággal párosulna, hiszen szép felvonulásokkal szinte tömegeket lehet megnyerni a legszélsőségesebb eszmék számára is (pl. az 1930-as évek nagy németországi felvonulásai, a Kreml előtti felvonulások stb.). Ezért fontos, hogy olykor a római katolikus Anyaszentegyház is kivigye olykor küldetését, hitvallását az utcára, mely demonstráció ezúttal nem valami ellen, hanem valami mellett van, hirdetendő az ígét, Isten irgalmasságát, a megváltó Jézust.

A krakkói díszmenet a Wawli székesegyházból indult a reggel 9 órai szentmise után. Az egykori Királyok útján haladva érték el az első oltárt a Szent Péter és Pál-templom előtt, majd továbbhaladva, a Főtér egy-egy sarkában volt felállítva a második és harmadik oltár. A negyedik oltárt a híres felemás tornyú Mária-bazilika előtt emelték.

A processzió és az azt követő sokaság énekelve vonult, fúvószenekari kísérettel, oltártól oltárig. Az egyes

oltároknál a város legrangosabb ének- és zenekarai dicsőítő énekekkel fogadták Krisztus testét. Az oltároknál az evangélium felolvasását rövid homíliák követték, melyek az adott szakaszhoz csatlakozva az élő Egyház élő problémáit, az imádság lényegét, a betegek imádságának fontosságát húzták alá az Egyház javára, az utolsó oltárnál pedig Dziwisz érsek bíboros a szélsőliberálisoknak az Egyház ellen indított sajtókampányára válaszolva kihangsúlyozta, hogy az Egyház szolgál, és nem uralkodik, s egyebek közt bocsánatot kért Istentől és az emberektől az Egyház időszakos túlkapasáért és papjainak helytelen cselekedeteiért. Hitet tett viszont Isten evangéliumának hirdetése mellett, amely az Eucharisztia szükséges kiegészítője. A körmenet a Mária-bazilika előtti oltáron mondott érseki szentmisével ér véget.

Amint a pálosok hirdetik, az evangélium és az afeletti elmélkedés nélkül nem teljes a kommunió, a közösség Istennel a szentáldozásban. Ezért is fordítanak gondot arra, hogy az Oltáriszentség ünnepén az örömhír hirdetése minél szélesebb körökhöz juthasson el. A körmenet nem a kiindulópont helyre tér vissza, hanem továbbhalad a szomszédos plébánia felé, jelezve, hogy maga az út, az előrehaladás az igehirdetés mozgató eleme.

A városi körmeneten kívül délután az egyes egyházközségek is párokba rendeződve megtartják a maguk szűkebb környezetüknek az ünnepét is, ami bizony nem vonz kisebb tömegeket, mint a központi processzió.

A magyar Boldog Özséb által alapított pálos rendre hivatkoztunk. Arra, amelyet Lengyelország lelkeségének legfőbb kovászaként tartanak számon, akik Magyarországról kerültek Czeszochowába a XIV. sz. második felében, s akiken keresztül Magyarországot tekintik nemzeti vallásosságuk fő forrástávanak...

Úrnapja a vallásos ember egyik

legnagyobb ünnepe. A lengyelországi ünneplés számunkra is lehet követendő példa. Ehhez viszont az kell, hogy saját lelkünkben teremtsünk békét, felhagyjunk saját kényelmünk, önzésünk előtérbe helyezésével, hogy mindig a szeretet szavával tudjunk egymáshoz szólni, hogy nyomorúságunkban is tudjuk Isten dicsérni, s nem csak kérni tőle, hogy fel tudjuk ismerni valós értékeinket.

- eresz -

Kitekintő

A vers ünnepe Balatonfüreden

Balatonfüreden, az Anna Grand Hotel színháztermében tartották a vers ünnepe elnevezésű, hivatásos előadóművészeknek és színészeknek meghirdetett országos versmondó verseny döntőjét. A rendezvényt a Veszprém Megyei Önkormányzat is támogatta. Különdíját, Bokros Júlia keramikumművész kispasztikáját Patka László kulturális referens adta át Jó László színművészeknek.

Kiállítóhely a várban

Ünnepélyes keretek között adták át a Veszprém Megyei Múzeumi Igazgatóság új székhelyét, a Veszprém, Vár u. 12. sz. alatti épületet. Az épület ad otthont a múzeum új igazgatóságának, és a jövőben állandó kiállítóhelyként is működik. Ezen a napon egy időszakos kiállítást nyitott meg Kuti Csaba, a megyei közgyűlés elnöke „Istenes alkotások” címmel. Az ünnepélyes megnyitón részt vett p. Jáki S. Teodóz pannonhalmi bencés tanár, népzene-kutató és Asztalos István, Veszprém város alpolgármestere is.

„Bem József újratemetése” kiállítás

Veszprém megye, Tarnow város Sepsiszentgyörgy testvérmegyei együttműködése keretében a „Bem József újratemetése” című kiállítást a Székely Nemzeti Múzeumban is bemutatták. A Tarnowi Múzeum munkatársainak alkotásai a Veszprém Megyei Lengyel Kisebbségi Önkormányzatok közreműködésével kerültek ki Erdélybe.

Egyedül az Egyetlennel

Az Eucharisziáról nevezett Ágnes nővérrel beszélgettünk.

– *Mikor érezted, hogy a karmelben a helyed?*

Veszprémben jártam gimnáziumba. Negyedik voltam, amikor félévben feleltetek a jelesért, és nem kaptam meg, amit igazságtalannak tartottam. Véleményemet többen megerősítették, például ikertestvérem, Marcsi is. Nagyon megviselt ez az élmény. A következő lyukasórán beszaladtam az angolkisasszonyok templomába, és az Úrnál kerestem vigasztalást. Ekkor érintett meg először Isten, megvigasztalt, és a történeteket más távlatba helyezte. Itt mondtam először igent Istennek, és átvillant rajtam: neki szentelem magam.

– *Ez volt egyben a hívás számodra?*

Maga az igenem tudatos volt, csak az nem, hogy mire szól ez a hívás. Első gondolatom az angolkisasszonyok felé vitt, de éreztem, hogy ez (a tanítás) nem az én utam. – Aztán ezt az élményt eltemettem magamban. Nem volt lelki vezetőm, akivel megoszthattam volna belső életem történéseit, így senkinek se mondtam el. Meggyőztem magam, hogy mindezt csak bebeszéltem, és valójában el akarok menekülni a világtól.

Folytatódott az életem. Szombathelyen, a főiskolán elvégeztem a szociális munkás szakot, és abban éltem, hogy családot fogok alapítani, sok gyermek lesz. A máltai szeretetszolgálatnál, Budapesten kezdtem el dolgozni 24 éves koromban, és egy Don Bosco-nővérnél, Kati néninél laktam Óbudán. Idős kora miatt nem tudott már a közösségi életben részt venni, egyedül élt, de úgy, mint egy szerzetes.

Hivatásom történetéhez tartozik, hogy az angolkisasszonyoknál virágozott az ifjúsági élet, és én is az ifjúsági csoportba tartoztam. Amikor elkezdtem dolgozni, akkor is minden hétvégén hazajártam Veszprémbe, hogy a közösségi összejöveteleken részt vehessek. Röviddel azt követően, hogy megkezdtem a munkát, egy hétvégi hazautazás

előtt bementem az Új Ember könyvesboltba, és megláttam – mint utólag kiderült – a karmel első kiadványát, Marie-Michel OCD Csendből született tűz című könyvét, amit elérhető áron adtak (szerény fizetést kaptam, úgyhogy ez is számított), és elég vékony is volt ahhoz, hogy a vonaton olvassam. Ezen a könyvön láttam először a szót: „karmel”, és anélkül, hogy tudtam volna, mit jelent, éreztem: vonz. Az író javasolja Szent Terézia Belső várkastély című könyvét, melyet elkértem plébánosomtól. Nem sokkal ezután történt egyik este, amikor Kati néninél a szobámban az asztalnál ültem – még most is élénken él bennem –, és olvastam, egyszer csak megálltam, és éreztem, hogy Isten azt várja, most döntsek: igent mondok, vagy nemet. Miután kimondtam az igent, olyan béke és öröm töltött el, amit azelőtt soha nem tapasztaltam. Akkor már tudtam, mi az út, amire igent mondok. Ugyanazon a napon történhetett mindez, mint az első belső élményem az angolkisasszonyok templomában, csak hat évvel később, január 28-án. Tudtam, hogy a karmel az, ahova el kell indulnom.

– *Tudtál közelebbit a nővérekről?*

Elég sokáig nem, mert a máltai szeretetszolgálatnál, ahol mindössze egy hónapja dolgoztam, egy új programot indítottunk be: az idősgondozásban diszpécierszolgálatot alakítottunk ki, és nem akartam a munkatársakat ebben a helyzetben otthagyni. Eldöntöttem, hogy egy fél évig még biztosan maradok. De az igen kimondását követően, annak ellenére, hogy nem éltem a közösségben, éreztem, hogy karmelita vagyok. Ez nem volt bennem egészen tudatos, csak akkor döbbsentem rá, amikor egy alkalommal levelet írtam főiskolai barátnőmnek, és az jött a tollamra, hogy én már karmelitanak érzem magam.

Sokáig nem tudtam semmit a nővérekről. Mivel a külső életformám nem változott, nem akartam előre terhelni a családomat hivatásommal. Ikertestvéremnek és Andris bátyámnak mondtam

csak el néhány nappal az igenem után. Húsvét táján említettem Kati néninek és a szüleimnek, majd később beszéltem róla Gyula atyával, és ő biztatott, hogy legalább telefonáljak a nővéreknek. 1999. június végén telefonon beszéltem Mirjam nővérrel, aki javasolta, jöjjenek el legalább egy napra, hogy találkozzunk, hátha mindez csak egy álom, és amikor szembesülök a valósággal, szertefoszlik. Gyula atya hozott el Pécsre. Ennek az egy napnak maradandó élménye, hogy amikor eljött a búcsú ideje, nagyon fájt a szívem, úgy éreztem, az otthonomat hagyom el. Aztán később kérdezte Mirjam nővér, hogy még egy kis időt a vendégrendszerben szeretnék-e eltölteni, átgondolni, itt van-e a helyem, vagy szeretnék inkább a közösségbe menni. Azt feleltem: engem inkább belülről érdekel a karmel. 1999. szeptember 10-én érkeztem, és október 15-ig maradtam, amikor Kinga nővér beöltözött. Akkor már egyértelmű volt, hogy vissza fogok jönni. Megerősödött bennem a hivatás, valamint a közösség részéről is. Megbeszéltük, hogy két hétig még otthon maradok, elbúcsúzom, és fől számolok mindent. Végül november elsején, mindenszentek napján léptem be.

Belépésem előtt történt, 1999 húsvétját követően, hogy ikertestvéremmel, Marcsival elhatároztuk: elmegyünk Medjugorjéba. Miután megkaptam a hivatást, elindultunk. Az autóbuszon mindenki elmondta, milyen célból vesz részt a zárandoklaton. Én azt mondtam, hogy szeretnék a Jóistentől valami jelet, megerősítést. Máriától meg is kaptam. Medjugorjében az ott élő Nyolc Boldogság közösség, amely a Karmel lelkiességéből táplálkozik, egyik tagjának tanúságtétele volt számomra a jel.

– *Szüleid mennyire vették komolyan első bejelentésedet?*

Látták határozottságomat, de édesanyám azt gondolta, hogy addig még sok minden történhet. Nemigen vették komolyan.

– *És amikor az ismerkedőidőt töltötted a karmelben?*

Akkor már édesanyám érezte, hogy itt valami több van. De ő végig, a noviciátus ideje alatt is, reménykedett: meggondolom magam, és rájövök, nem

nekem való. Édesapám első reakciójában azt kérdezte: miért nem karitatív rendbe lépek, amikor szociális munkát tanultam. A szerzetesi hivatással nem volt baja, csak nem tartotta logikus döntésnek a karmelt.

– *Istennél nincsenek emberileg logikus dolgok.*

Ez így van. Amikor szüleimmel beszélgettünk belépésemről, édesapám csak hallgatott, mert ha mellettem is állt, nem akart édesanyámnak fájdalmat okozni.

– *És a testvéreid?*

Andris bátyám teljes mértékben mellettem állt. Egy alkalommal, amikor az unokatestvéreim látogatóba jöttek – még otthon laktam –, ellenérveikkel bombáztak, alig kellett szólnom, mert Andris volt az ügyvédem. Ikertestvérem, Marcsi az első pillanattól fogva teljesen mellettem állt.

– *Van még egy testvéred.*

Igen, Farkas. Ő ritkán tartózkodott otthon, mert Budapesten dolgozott. Emlékszem, egyszer együtt utaztunk a vonaton, és beszélgettünk. Azt mondta, hogy az örökfogadalom hat év múlva lesz, addig még biztos meggondolom magam. Ő is édesanyám álláspontján volt: nem tudta elképzelni, hogy ez az élet jó lehet nekem.

– *Belépésed után a mindennapok realitását hogyan élted meg?*

Az első napok rózsaszínű ködben teltek, mondtam is Mirjam nővérnek: itt minden tökéletes. Ő pedig jót nevetett. Elég sokáig éltem abban a világban, hogy minden gyönyörű. Fél év telt el, amikor kezdtem rájönni olyan dolgokra, amiket nehezebben fogadtam el. Rám nehezedett egyfajta fáradtság is, nem volt már olyan egyértelmű, hogy reggel kipattanok az ágyból: de jó, itt vagyok a karmelben, és futok a kápolnába!

– *Mi tartott meg?*

A Jóisten természetes adománya, és talán a harmonikus családi háttérnek is köszönhetem, hogy van bennem hűség. Ha egyszer rátettem az életemet, az első akadály után nem fordulok vissza. Aztán van bennem egy kis makacsság, ami jelen esetben talán jó, persze megvan a negatív oldala is. Úgy gondolom,

ez tartott meg. Amikor komolyabb nehézségek, kísértések jöttek, akkor a meghívásom volt az a belső élmény, amelyhez mindig visszatérhettem, és belekapaszkodhattam.

– *Ezért is van szükség mindjárt az elején a belső jelre, megerősítésre, hogy később, a próba idején visszatekintve lássuk, nem csak egyéni ötletről van szó.*

Aztán később éreztem, hogy maga a közösség is megtart. Láttam nővéreimet, akiket nem tudnék elhagyni, ők az én családom. A beöltözéskor és a fogadalomnál is igent mondtak rám, nem szaladhatok el. Továbbá olyan sok embernek elmondtam: ez a hivatásom, őket sem csaphatom be, hogy egyszer csak saját magamat keresem, elmegyek.

– *Minden évben egy alkalommal a nővérek elvonulnak hosszabb időre remetességbe, lelkigyakorlatra. Az elsőt hogyan élted meg?*

Mindegyik lelkigyakorlatnak megvan a maga atmoszférája. A legelső nyolcnapos. Az első három nap borzasztóan nehéz volt. Erősen közösségi ember vagyok, és ekkor teljesen magamra maradtam, mindent egyedül kellett végezni, egyedül telt az egész nap, nem vehettem részt a közös rekreáción. Arra gondoltam, nem bírom ki. Ehhez társult még, hogy az imában is úgy éreztem, elhagyott Isten. Imádkozni se tudtam, és így ennek semmi értelmét sem láttam. Nagyon küszködtem. Hála Istennek, Mirjam nővér meglátogatott, és kiönthettem a lelkemet. A nehézségek egyszerre relatívvá váltak. Csupán annyit mondott, hogy ez természetes, és vannak olyan időszakok, amikor nem megy az imádság. Talán ekkor tapasztaltam először, hogy nehéz a belső ima, nem tudtam mit kezdeni magammal, ott voltam Isten előtt, nem éreztem semmit, és képtelen voltam ezzel a helyzettel bánni. Mirjam nővér megvigasztalt, és akkor visszatálatam a helyemre, attól kezdve szépen ment a lelkigyakorlat, megbékéltem a körülményekkel. Azt tanácsolta, hogy nézzem a feszületet, nézzem Krisztust, megtestesülten a szenvedést, mert ez is hozzátartozik az élethez.

– *1999. november 1-jén léptél be a karmelbe, és mikor volt a beöltözésed?*

2000. október 15-én. Nagy ajándék, hogy Szent Terézia ünnepén és az Eucharisztia évében történhetett, amikor megkaptam a misztériumomat, és most az örökfogadalmam is az Eucharisztia évében volt. Örökké hálás leszek ezért János Pál pápának.

– *Azután kaptad a feladatokat, munkákat. Hogyan birkóztál meg velük?*

Először az ostyához kerültem, már jelöltként is főként ostyát válogattam. Aztán elkezdődött a gyertyaöntés, amit hárman végeztünk. Minden munkát szívesen láttam el. Ha esténként visszagondoltam a napomra, az az idő, amit a munkával töltöttem, szinte sohasem jutott eszembe. Másodlagos volt.

– *Mire emlékszel szívesen a noviciátusi időből?*

Nagyon szerettem a noviciátusi rekreációkat, amikor kisebb körben összejöttünk. Sokkal jobban megismerhettem a többiekkel, mint azokat a „nagy fekete fátylasokat”. Fájdalmat okoz, ha úgy látom, hogy valakinek nem fontos a közösség. Ez apróságokban nyilvánul meg, például, hogy elkésik, vagy nem figyel a másikra. Komoly belső küzdelembe kerül, hogy ezt ne fejezzem ki, vagy ne mondjak ítéletet magamban.

– *Mint „nagy fekete fátylas” hogyan indulsz neki a nagybetűs karmelita életnek?*

Lőrinc testvérral. A sarutlan karmelita nővérek legújabb kiadványa: Conrad de Meester: A Feltámadásról nevezett Lőrinc testvér. Most ő a mesterem. A fogadalom előtti lelkigyakorlaton ismertem meg. Próbálom megélni a mindennapokban, amit ő javasol: gyakoroljuk Isten jelenlétét! Igyekszem nagyon komolyan venni: a nap folyamán gyakran visszavonulni a szívembe, akármilyen tevékenységben, akár még emberekkel beszélve is, hogy soha ne felejtsem el: számomra Isten az első, és én az övé vagyok. Mindent benne megélni! – Mindez nagy békével és boldogsággal tölt el.

– *Isten segítsen, Ágnes nővérünk!*

Forrás: Kármel 2005/6.

Egyedül az Egyetlennel

A sarutlan karmelita nővérek rovata

A MÉCS-családközösség

Mi a MÉCS?

A MÉCS-családközösségek plébániai alapon szerveződő, szentségi házasságban élő házaspárokból álló csoportok. Sajátos lelkiséget nem képviselnek. Céljuk, hogy a házaspárok és rajtuk keresztül a családok a közösség ereje által keresztény hitükben elmélyülve és megerősödve egyre hitelesebben élhessék meg krisztusi hivatásukat a világban.

A MÉCS egyrészt szentírási jelkép, másrészt a csoport- beszélgetések felépítéséből adódó betűszó. Josef Cardijn bíboros „láss, ítéld, cselekedj” módszere alapján a beszélgetések három fő részre tagolhatók:

- *Megfigyelés:* személyes tapasztalatok, élmények
- *Értékelés:* a felvetődő problémák értékelése a krisztusi tanítás fényében
- *Cselekvés:* elhatározások megfogalmazása.

A közösségi élet eredményeként a házaspárok hite mélyül; erősödnek a házasságok, boldogabbá válik a családi élet. A házaspárok között tartós barátságok alakulnak ki. A házascsoportok jelenléte erősíti a plébániai közösséget, és a házaspárok a társadalomban is könnyebben és tudatosabban találják és állják meg helyüket. Bővebb információ: www.mecs.org.hu

Mi a MÉCS-napok?

Gabriel Calvo atya programsorozata fiatalok, fiatal párok, házaspárok, egyéni résztvevők, családok, valamint papok, szerzetesek számára. A MÉCS-napok tanúságtételekből, elmélkedésből, beszélgetésből, imádságból álló, kétnapos lelki programsorozat. A katolikus Egyházban, a MÉCS-családközösségek szervezésében zajló programokra vallástól, felekezeti hovatartozástól függetlenül szeretettel várunk mindenkit, aki szeretne közelebb kerülni önmagához, embertársaihoz és Isten-

hez. Ha a családtagok őszintén beszélgetnek egymással, megerősödnek a családon belüli kapcsolatok. A jó kapcsolatok, a közös élmények pedig arra indítanak, hogy a család minden tagja szolgáló szeretettel forduljon a többi ember felé. Bővebb információ: www.mecsnapok.hu

MÉCS-jubileum

Magyarországon az első MÉCS-családközösségek 1996-ban indultak. Jelenleg mintegy 50 családközösség működik az országban. A MÉCS-családközösségek magyarországi vezetői Ménesi Balázs és Krisztina. A közösségek alakulásának 10 éves jubileumát május utolsó hétvégéjén Balinkán szervezték meg. Plébániánkról a Tatrai család vett részt, az ő beszámolójuk következik.

Balinkára Várpalota felé néztük ki az utat, ami már a térkép alapján is szépnek ígérkezett. Ám az idő sajnos lassan, de biztosan folyamatosan romlott indulásunk után, ahogy beértünk az erdősebb szakaszra, elég hűvös lett, kicsit szemerkélt is már az eső. Nyirkos, párás volt minden. A táj szépsége mellett egy kis bosszúságot okozott

a térkép és a tényleges útviszonyok közti különbség, de azért csak átverekedtük magunkat a nehezebb részen, és elértünk a táborkba.

Megkaptuk a kulcsot, felmentünk a házunkhoz. Hát, a nyirkos, esőre álló, felhős időben az első benyomásaink nem voltak túl biztatóak a fürdő nélküli, cirka 5-6 négyzetméteres kis faházról, ami a szállásunk volt. A körülmények egyedül kislányunkat, Terézt nem zavarták egyáltalán, ő teljesen fel volt dobva, hogy faházban fog aludni. Nagyon tetszett neki. Lelkesedését látva mi is igyekeztünk elfelejtkezni az esőre álló idő búskomor hangulatáról.

Este Radványi Balázs (a Kaláka együttes tagja) és zenész barátainak színvonalas koncertjét hallgathattuk meg, amíg egy barátunk vigyázott Terézre. A többi kisebb gyerek is már aludt, a fiatalok pedig külön játszottak, beszélgettek, a zene helyét a megélt tapasztalatok megosztása vette át. A résztvevők nagyon őszintén tettek tanúságot arról, hogy számukra mit jelent a MÉCS-hez tartozni.

Másnap reggel zsolozsmával kezdtünk, majd Bíró László püspök atya és Mészáros Domonkos atya bevezető előadásait hallgattuk meg arról, hogy mit jelent keresztényként „sónak”, „a világ világosságának” és „hegyre épült városnak” lenni. Az előadás-

Gurgut család

kat minden alkalommal egy-egy pap (Czap Zsolt, Butsy Lajos és Szlábý Tibor atya) és egy család személyes tanúságtétele követte (Simon, Tátrai és Orbán család). A jubileum lelki ívének mindhárom témájához látókörbővítő vagy aktuális kérdéseket bemutató előadások is kapcsolódtak. Így kaptunk Lisztóczy László irodalomtörténestől áttekintést és iránymutatást, hogy a magyar irodalom, a magyar nyelv ismeretén és szeretetén keresztül miként erősödhet közösségi, nemzeti identitásunk. Dabóczi Rita szerzetes, gyermekpszichológus a kamaszneveléshez adott hiteles támpontokat, figyelmeztetve a személyes példamutatás és az ima erejére. Márki László az Európai Nagycsaládos Szövetség alelnökeként matematikus hivatásához hű precizitással vezette le, hogy a MÉCS-családközösségek milyen társadalmi küldetés előtt állnak.

A felnőtteket, szülőket megszólító előadások alatt korcsoportonként minden gyerek és fiatal tartalmas programokkal gazdagodhatott, ahol a kézműves és lelki programok (beszélgetések) kiegyensúlyozott arányban álltak a játékkal, sporttal. Öröm volt visszahallani a résztvevőktől, hogy itt nem „gyerekmegőrzés” volt, a kicsik nem terhet és akadályt jelentettek, amíg a felnőttek az előadásokat hallgatták. Ez azonban a segítők, munkatársak szolgálata nélkül messze meghaladta volna lehetőségeinket.

A szombat esti „jubileumi multság” egyszerre volt forgószélszerűen magával ragadó és sallangmentesen ünnepélyes. Ebben nagy szerepet játszott a MÉCS jubileumi torta, a fotópályázat eredményhirdetése és a MÉCS fénye címmű paraliturgia. De legalább ennyire emelte az ünnepelés hangulatát a Bohém Ragtime Jazz Band koncertje, a Szárma népi zenekar táncbáza vagy az éjszakai tűzijáték.

A vasárnapi program előadásaihoz kapcsolódóan két külföldi vendég házaspár is előadást tartott. A Máltáról érkezett Tony és Lily Gauci, a Keresztény Családközösségi Mozgalom

(CFM – Christian Family Movement) korábbi európai vezetői; az ő 10 évvel ezelőtti magyarországi látogatásuknak is köszönhető, hogy a MÉCS-családközösségek szervezése elindult. Nop és Elma Muangkroot – a MÉCS világszervezete, a különböző kontinenseken működő ICCFM (www.iccfm.org) vezetői – pedig csak a közös ünneplésért utaztak Thaiföldről Magyarországra. Mindkét házaspár utólag is örömmel és hálával gondol az együtt töltött napokra, és remélik, hogy a „magyar modell” más országok számára is megerősítő, megújító erejű lesz.

A vasárnapi hálaadó szentmisére a legnagyobb terem – ahol az előadásokat hallgattuk – már teljesen otthonossá vált. Az érkezéskor üres tornateremként birtokba vett helyiség falait a családközösségek által készített színes, fényképes tablók, beszámolók és vallomások díszítették. A MÉCS-napok pillanatokba sűrített képi élményeit bibliai idézetekkel elmélyítő fotókiállítás pedig abban segített, hogy a terem liturgikus térére változzon. Az oltárként használt asztal is virágdíszbe öltözött, s az oltár előtt a gyerekek kézműves alkotásai álltak. A vizuális élményt a közös éneklés, dicsőítés

odaadottsága és színvonala csak tovább fokozta.

Összességében nagyon-nagyon jól éreztük magunkat! A negatív első impressziók egy pillanat alatt semmivé foszlottak. A csapat nagyon barátságos volt, jó volt az ismerős arcokat is látni, beszélni velük. A tanúságtételünk jól sikerült, sokan megköszönték még az ismeretlenek közül is. Teréz végig nagyon aranyos volt, hálás volt a rá fordított osztatlan figyelem miatt. A többi gyerekkel is jól eljárt, bár igazából az egyik gimnazista gyerekvigyázóval kötött barátságot: az első nap délután közölte velem, hogy ő már ma csak a Zsófi-val akar lenni, mert ő az ő barátnője. A legnagyobb sláger azonban természetesen a faház maradt, azóta is sokszor felemlégeti az ott töltött estéket.

Mindannyiunknak egy meghatározó élmény volt ez a hétvége.

Örülünk, ha ezekben a megerősítő élményekben plébániánkról is mind többen részesedhetnek.

Minden érdeklődő kérdésére szívesen válaszolunk.

Tátrai József és Tátrainé Radics Rita
E-mail: ovismise@freemail.hu
Telefon: 88/420-873

ÖRÖKFOGADALOM

Loyolai Szent Ignác ünnepén, július 31-én az angolkisasszonyok (Congregatio Jesu) budapesti Váci utcai rendházában ünnepélyes örökfogadalmat tesz *Ticz Zsuzsanna nővér*, aki plébániánkról lépett be a közösségbe. Imádkozzunk érte, hogy a fogadalma által mindörökre Istennek szentelt életben hűséggel kitartson és hivatásában helytálljon!

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai júliusra:

Általános: Hogy a börtönök minden, főleg fiatal lakója megkapja a társadalomtól a szükséges támogatást, ami segít neki újrafelfedezni létezésének értelmét.

Missziós: Hogy a missziós területek különböző nemzetiségei és vallásai békében éljenek, és együtt építsenek egy emberi és lelki értékek által ihletett társadalmat.

Az imaapostolság szándékai augusztusra:

Általános: Hogy az árváknak ne hiányozzon az emberi és keresztényi fejlődésükhöz szükséges törődés.

Missziós: Hogy a keresztény hívek minden környezetben és körülmény-

ben tudatában legyenek saját missziós hivatásuknak.

Július 3. **Szent Tamás** apostol ünnepe.

Július 11. **Szent Benedek** apátnak, Európa fővédőszentjének az ünnepe. Tihanyban este 6 órakor tartanak ünnepi szentmisét.

Július 25. **Szent Jakab** apostol ünnepe.

Július 26. **Szent Annának**, főegyház-megyének védőszentjének az ünnepe.

Augusztus 6. **Urunk színeváltozásának** az ünnepe.

Augusztus 9. a Keresztről nevezett Szent Terézia Benedikta (**Edith Stein**) szűz és vértanúnak, Európa társvédőszentjének az ünnepe.

Augusztus 10. **Szent Lőrinc** vértanú diakónus ünnepe.

Miserend

Hétfőtől szombatig: 7 órakor

Szerda és szombat: 18.30 órakor is

Csütörtök: 18 órakor szentségimádás

Elsőpéntek: 18.30 órakor is

Vasár- és ünnepnap: 8, 10, 11.30, 18.30

Július 9-én és augusztus 13-án

8 órakor gitáros szentmise

Kérjük kedves Olvasóinkat, hogy nyári élményeikről küldjenek beszámolót szerkesztőségünknek!

Augusztus 15. Szűz Mária mennybevétele az ünnepe (**Nagyboldogasszony**). **Kötelező ünnep!**

Augusztus 20. **Szent István királynak**, Magyarország fővédőszentjének az ünnepe.

Augusztus 24. **Szent Bertalan** apostol ünnepe.

Augusztus 27-én tartják a **termérbetakarítási hálaadást**.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Csalló Péter Jenő június 3-án, Heklinger Ádám június 18-án.

...mert szentségi házasságot kötöttek: Vágner János és Medovits Zita június 3-án, László Gábor József és Csiszár Rita Ágnes június 24-én.

...mert az örök hazába költöztek: Vörösházi Józsefné Sterl Mária (78 éves) június 6-án, Ládonyi Ferenc (94 éves) június 7-én, Bodó Jenő (78 éves) június 19-én, Iharos Frigyesné Nagy Ilona (78 éves) június 21-én.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
júl. 9.	<i>Ez 2,2-5</i>	<i>2Kor 12,7-10</i>	<i>Mk 6,1-6</i>
júl. 16.	<i>Ám 7,12-15</i>	<i>Ef 1,3-14</i>	<i>Mk 6,7-13</i>
júl. 23.	<i>Jer 23,1-6</i>	<i>Ef 2,13-18</i>	<i>Mk 6,30-34</i>
júl. 30.	<i>2Kir 4,42-44</i>	<i>Ef 4,1-6</i>	<i>Jn 6,1-15</i>
aug. 6.	<i>Dán 7,9-10.13-14</i>	<i>2Pét 1,16-19</i>	<i>Mk 9,2-10</i>
aug. 13.	<i>1Kir 19,4-8</i>	<i>Ef 4,30-5,2</i>	<i>Jn 6,41-51</i>
aug. 15.	<i>Jel 11,19a; 12,1-6a.10</i>	<i>1Kor 15,20-27</i>	<i>Lk 1,39-56</i>
aug. 20.	<i>Péld 4,10-15.18-27</i>	<i>Ef 4,17-24</i>	<i>Mt 7,24-29</i>
aug. 27.	<i>Józs 24,1-2a.15-17.18b</i>	<i>Ef 5,21-32</i>	<i>Jn 6,60-69</i>
szept. 3.	<i>MTörv 4,1-2.6-8</i>	<i>Jak 1,17-18.21b-22.27</i>	<i>Mk 7,1-8.14-15.21-23</i>

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 600 példányban

Felelős kiadó: Tóth Gyula plébános
Szerkesztőség: a plébánián,
Veszprém, Dózsa György út 9.
Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Adonyi Krisztina,
Demény Anna, Kreschka Miklós,
Selyem Zoltán